

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U PULI-POLA
Kranjčevićeva 8, 52100 Pula-Pola

Poslovni broj: P-672/2023-34

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Puli-Pola, po sucu toga suda Jeleni Mavrić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Elide Licul iz Želiski, Želiski 12, OIB: 35092418603, zastupane po punomoćnici Jasni Mofardin, odvjetnici iz Rovinja, protiv tuženika Erste&Steirmärkische Bank d.d. Rijeka, Jadranski trg 3a, OIB: 23057039320, zastupanog po punomoćniku Damiru Metelku, odvjetniku iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon glavne rasprave zaključene 3. rujna 2026. u prisutnosti tužiteljice, punomoćnice tužiteljice i zamjenice punomoćnika tuženika, 30. rujna 2026. objavio i

p r e s u d i o j e

I. Prihvaća se u cijelosti deklaratorni tužbeni zahtjev tužiteljice koji glasi:

" Utvrđuje se da su ništetni dijelovi ugovornih odredbi Ugovora o kreditu broj: 5103408212 sklopljenog između tužiteljice Licul Elide iz Barbana, Želiski, Želiski 12, OIB: 35092418603 kao korisnika kredita, Vlatka Licula, OIB: 4283687981 kao sudužnika i Marina Zucchericha, OIB: 12174239325 kao jamca sa jedne strane i tuženika Erste&Steiermärkische Bank d. d., OIB: 23057039320, Rijeka, Jadranski trg 3a, kao banke sa druge strane, potvrđenog 20. ožujka 2008. kod Rina Zujića, javnog bilježnika u Rovinju pod poslovnim brojem: OV-2561/08 a kojim je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po tom Ugovoru o kreditu promjenjiva u skladu sa jednostranom Odlukom o kamatnim stopama tuženika i kojim je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak. ".

II. Odbija se, kao neosnovan, glavni (kondemnatorni) tužbeni zahtjev koji glasi:

" 1. Nalaže se tuženiku da tužiteljici s osnove preplaćenih iznosa zbog ništetnih ugovornih odredbi kojima je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, u roku 15 dana plati iznos od 3.637,51 eura zajedno sa pripadajućom zateznom kamatom računajući od dospijeca svakog pojedinog iznosa po stopi koja se u razdoblju od 11. veljače 2008. do 31. srpnja 2015. određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a za razdoblje od 1. kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za

svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, i to na iznose kako slijedi:

- od 11.2.2008. na iznos od 0,63 eura,
- od 10.3.2008. na iznos od 3,78 eura,
- od 10.4.2008. na iznos od 1,43 eura,
- od 9.10.2008. na iznos od 1,96 eura,
- od 11.11.2008. na iznos od 6,31 eura,
- od 9.12.2008. na iznos od 2,98 eura,
- od 9.1.2009. na iznos od 12,56 eura,
- od 9.2.2009. na iznos od 14,72 eura,
- od 9.4.2009. na iznos od 11,78 eura,
- od 21.4.2009. na iznos od 12,44 eura,
- od 8.5.2009. na iznos od 11,62 eura,
- od 9.6.2009. na iznos od 10,48 eura,
- od 9.7.2009. na iznos od 10,96 eura,
- od 10.8.2009. na iznos od 8,95 eura,
- od 9.9.2009. na iznos od 11,09 eura,
- od 9.10.2009. na iznos od 9,00 eura,
- od 10.11.2009. na iznos od 10,01 eura,
- od 10.12.2009. na iznos od 10,12 eura,
- od 12.1.2010. na iznos od 14,43 eura,
- od 9.2.2010. na iznos od 16,64 eura,
- od 9.3.2010. na iznos od 15,53 eura,
- od 9.4.2010. na iznos od 19,29 eura,
- od 7.5.2010. na iznos od 21,67 eura,
- od 10.6.2010. na iznos od 25,81 eura,
- od 9.7.2010. na iznos od 30,63 eura,
- od 9.8.2010. na iznos od 24,87 eura,
- od 9.9.2010. na iznos od 40,57 eura,
- od 11.10.2010. na iznos od 32,76 eura,
- od 9.11.2010. na iznos od 33,82 eura,
- od 9.12.2010. na iznos od 39,82 eura,
- od 10.1.2011. na iznos od 48,78 eura,
- od 10.2.2011. na iznos od 40,31 eura,
- od 9.3.2011. na iznos od 42,15 eura,
- od 11.4.2011. na iznos od 38,45 eura,
- od 11.5.2011. na iznos od 47,81 eura,
- od 11.7.2011. na iznos od 57,36 eura,
- od 9.8.2011. na iznos od 84,10 eura,
- od 21.9.2011. na iznos od 58,68 eura,
- od 3.10.2011. na iznos od 57,45 eura,
- od 1.11.2011. na iznos od 56,18 eura,
- od 1.12.2011. na iznos od 55,41 eura,
- od 1.1.2012. na iznos od 58,24 eura,
- od 1.2.2012. na iznos od 61,39 eura,

- od 1.3.2012. na iznos od 61,47 eura,
- od 1.4.2012. na iznos od 59,49 eura,
- od 1.5.2012. na iznos od 60,14 eura,
- od 1.6.2012. na iznos od 61,36 eura,
- od 1.7.2012. na iznos od 60,20 eura,
- od 1.8.2012. na iznos od 60,29 eura,
- od 1.9.2012. na iznos od 59,18 eura,
- od 1.10.2012. na iznos od 56,98 eura,
- od 10.10.2012. na iznos od 57,57 eura,
- od 1.12.2012. na iznos od 60,23 eura,
- od 1.1.2013. na iznos od 60,29 eura,
- od 1.2.2013. na iznos od 56,63 eura,
- od 1.3.2013. na iznos od 58,98 eura,
- od 1.4.2013. na iznos od 59,62 eura,
- od 1.5.2013. na iznos od 58,21 eura,
- od 1.6.2013. na iznos od 54,24 eura,
- od 1.7.2013. na iznos od 52,68 eura,
- od 1.8.2013. na iznos od 54,63 eura,
- od 1.9.2013. na iznos od 55,97 eura,
- od 1.10.2013. na iznos od 59,41 eura,
- od 1.11.2013. na iznos od 57,52 eura,
- od 1.12.2013. na iznos od 58,36 eura,
- od 1.1.2014. na iznos od 59,05 eura,
- od 1.2.2014. na iznos od 53,73 eura,
- od 1.3.2014. na iznos od 54,96 eura,
- od 1.4.2014. na iznos od 54,33 eura,
- od 1.5.2014. na iznos od 53,10 eura,
- od 1.6.2014. na iznos od 52,54 eura,
- od 1.7.2014. na iznos od 52,79 eura,
- od 1.8.2014. na iznos od 54,33 eura,
- od 1.9.2014. na iznos od 55,91 eura,
- od 1.10.2014. na iznos od 55,77 eura,
- od 1.11.2014. na iznos od 56,57 eura,
- od 1.12.2014. na iznos od 57,71 eura,
- od 1.1.2015. na iznos od 57,24 eura,
- od 1.2.2015. na iznos od 57,89 eura,
- od 1.3.2015. na iznos od 57,89 eura,
- od 1.4.2015. na iznos od 57,89 eura,
- od 1.5.2015. na iznos od 57,89 eura,
- od 1.6.2015. na iznos od 57,89 eura,
- od 1.7.2015. na iznos od 57,89 eura,
- od 1.8.2015. na iznos od 57,89 eura,
- od 1.9.2015. na iznos od 57,89 eura.

2. Nalaže se tuženiku da tužiteljici s osnove razlike nedospjele glavnice u roku 15 dana plati iznos od 1.070,95 eura zajedno sa pripadajućom zateznom kamatom računajući od 1. listopada 2015. pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1.

siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena. ".

III. Prihvaća se u cijelosti eventualno kumulirani (kondemnatorni) tužbeni zahtjev te se nalaže tuženiku Erste&Steiermärkische Bank d. d. Rijeka, Jadranski trg 3a, OIB: 23057039320 da tužiteljici Elide Licul iz Barbana, Želiski, Želiski 12, OIB: 35092418603 isplati iznos od 1.199,57 eura sa zateznim kamatama od 12. lipnja 2023. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na sve posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku da tužiteljici naknadi trošak parničnog postupka u iznosu od 2.143,75 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, u roku od 15 dana; dok se u preostalom dijelu iznad dosuđenog odbija zahtjev tužiteljice za naknadu troška parničnog postupka kao neosnovan.

IV. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi od 12. lipnja 2023. navodi da je između nje kao korisnika kredita, pokojnog supruga tužiteljice Vlatka Licula, OIB: 4283687981 kao sudužnika i Marina Zucchericha, OIB: 12174239325 kao jamca sa jedne strane i tuženika kao Banke sa druge strane sklopljen je 2007. Ugovor o kreditu. Tuženik je Ugovorom odobrio tužiteljici stambeni kredit za adaptaciju i zatim i isplatio u korist tužiteljice protuvrijednost iznosa 32.400,00 CHF u protuvrijednosti kuna te je o predmetnom kreditnom poslu koji je potrošački ugovor, kao trgovac sam sastavio tekst Ugovora te se radilo o tuženikovom unaprijed formuliranom standardnom ugovoru (članak 49. stavak 2. ZZP-a i članak 81. ZZP-a) i kao takvog dao ga na potpis tužiteljici kao potrošaču, a da se prethodno nije pregovaralo o ugovornim odredbama toga ugovora. U tom unaprijed formuliranom standardnom ugovoru, tuženik je za svoju korist u ugovorio pravo da jednostrano mijenja kamate prema svojim internim odlukama. Pravomoćnom presudom TSRH u parnici za zaštitu kolektivnih interesa potrošača Posl.br. P-1401/2012 od 04. srpnja 2013. koja je potvrđena presudom VTSRH Posl.br. 43 PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. utvrđeno je da je: "tužena banka u razdoblju od 01.06.2004. godine do 31.12.2008 ... a koje povrede traju i nadalje, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što u potrošačkim ugovorima o kreditu koriste nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna." Tužiteljica se poziva na pravno utvrđenje iz presude TSRH Posl.br. P-

1401/2012 od 04. srpnja 2013. i presude VTSRH Posl.br. PŽ-7129-4 od 13. lipnja 2014. Ugovorom iz točke I. ugovorena je isplata kamate i glavnice u mjesečnim obrocima u kunskoj protuvrijednosti 262,73 CHF. Pravomoćnom presudom TSRH posl.br. 26 P-1401/2012. od 04. srpnja 2013. (dio potvrđen presudom VTSRH posl.br. 43 PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018.) u parnici za zaštitu kolektivnih interesa potrošača utvrđeno je da je "... tužena banka u razdoblju od 01.06.2004. godine do 31.12.2008 ... povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditu koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošača u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/13) i to člancima 81., 82. i 90. a od 07.kolovoza 2007. do 31.prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („ Narodne novine broj : 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.". Tužiteljica se poziva ovom tužbom na to pravno utvrđenje iz presude TSRH Posl.br. 26 P-1401/2012. od 04. srpnja 2013. i presude VTSRH Posl.br. 43 PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. a koje utvrđenje sukladno odredbama članka 118. ZZP-a i članka 502.c ZPP-a vezuje i naslovni sud. Imajući u vidu ništetnost odredaba o valutnoj klauzuli u CHF, tuženik je u razdoblju nakon sklapanja Ugovora zaračunavao tužiteljici anuitete u znatno većim iznosima od onih koje bi tužiteljica bila dužna plaćati prema iznosu kredita iz točke I. ove tužbe kojeg je faktično iskoristila i uz izvorno ugovorenu kamatnu stopu od 5,99 % te je stoga na strani tuženika nastalo stjecanje bez osnove te je tuženik dužan vratiti ono što je na tako opisani način primio bez osnove i to uz zakonske zatezne kamate od dana stjecanja svakog pojedinog preplaćenog iznosa. Parnične stranke sklopile su Aneks uz Ugovor o kreditu broj: 5103408212 (dalje u tekstu: Aneks) kojim je regulirana konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR na način i u rokovima propisanim Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine, broj: 102/2015) a radi se o aktu kojim se temeljem zakona nalaže bankama izmjena odredbi iz osnovnog Ugovora i to valuta kredita, kamatna stopa i iznos preostale neotplaćene glavnice kredita. U Izračunu konverzije kredita broj: 5103408212 navedeno je da iznos nedospjele glavnice na dan 30.9.2015. iznosi 12.135,82 EUR, međutim prilikom izračuna navedenog iznosa nije uzeta u obzir činjenica da su ništetne ugovorne odredbe Ugovora kojima se kamatna stopa mijenja jednostranom odlukom banke te odredbe kojima se glavnica i anuiteti kredita vežu za tečaj valute švicarskog franka, stoga je na dan 30. rujna 2015. preostala neotplaćena glavnica kredita bila znatno manja nego što je navedeno u članku 2. Aneksa, stoga tužiteljica ovom tužbom potražuje i razliku nedospjele glavnice na dan konverzije. Ukazuje da ne može utvrditi točno stanje njezine tražbine koja proizlazi iz prethodno opisane osnove niti postaviti točno određeni tužbeni zahtjev na isplatu dok tuženik ne preda isprave koje je zatražila dopisom upućenim tuženiku 12. lipnja 2023., stoga postavlja tzv. stupnjevit tužbu predlažući da naslovljeni sud, temeljem odredbi čl. 186. b Zakona o parničnom postupku („Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25,

dalje: ZPP) donese rješenje kojim se nalaže tuženiku da u roku od 15 dana dostavi Ugovor o kreditu broj: 5103408212 (ili ugovor o kreditu druge oznake sklopljen 2007. između tužiteljice i tuženika za iznos 32.400,00 CHF, ukoliko je isti mijenjao oznaku) te po istom kreditu: promet po kreditu, knjigovodstvenu karticu, početni otplatni plan, realizirani otplatni plan, pregled promjena kamatne stope, specifikaciju uplata, obavijest o provedenoj konverziji i Izračun konverzije. Navodi da će zahtjev za isplatom preplaćenih iznosa postaviti nakon provedenog vještačenja, sve sukladno odredbi čl. 186.b. st. 5. ZPP-a.

2. U odgovoru na tužbu tuženik osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva. Prije svega, skreće pozornost sudu na nedopuštenost i neurednost stupnjevite tužbe. Ističe kako se takav institut koristi samo kada tužiteljica objektivno ne može odrediti iznos zahtjeva jer mu druga strana uskraćuje podatke. Kako je tuženik tužiteljici već ranije, prije pokretanja postupka, dostavio svu traženu dokumentaciju, tužiteljica je imala sve podatke za precizno postavljanje zahtjeva pa se stupnjeviti zahtjev ukazuje procesno nedopuštenim, zbog čega predlaže da se tužba u tom dijelu ispravi ili odbaci. U odnosu na status potrošača, ističe kako se ta činjenica ne može presumirati, već je teret dokaza na tužiteljici koja mora dokazati da je ugovor sklopila isključivo u osobne, nekomercijalne svrhe. Nadalje, kao odlučnu činjenicu ističe da su ugovorne strane dobrovoljno sklopile Aneks ugovora o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita iz švicarskih franaka u eure. Tim je Aneksom stvorena potpuno nova, valjana pravna osnova kojom je položaj tužiteljice izjednačen s korisnicima koji su od početka imali kredit u eurima, čime je zakonskim mehanizmom u potpunosti otklonjena početna neravnoteža. Sukladno recentnim pravnim shvaćanjima Vrhovnog suda i Suda Europske unije, sporazum o konverziji sklopljen na temelju posebnog zakona proizvodi pravne učinke od samog početka, pa tužiteljica više nema pravni interes utvrđivati ništetnim odredbe osnovnog ugovora o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi, niti potraživati bilo kakva preplaćena sredstva s te osnove. Tuženik ističe i prigovor zastare za sve postavljene zahtjeve. Za potraživanje s osnove razlike u glavnici i preplaćenih tečajnih razlika protekao je opći zastarni rok računajući od dana provođenja konverzije, odnosno trogodišnji rok za naknadu štete računajući od izvršenih uplata. Također, zastara je nastupila i za potraživanje preplaćenih kamata, budući da je rok za individualne tužbe počeo teći od pravomoćnosti odluke u kolektivnom sporu i istekao znatno prije podnošenja ove tužbe. U odnosu na valutnu klauzulu, ističe da je ona zakonom izričito dopuštena te da je tužiteljica bila u potpunosti i pravovremeno informirana o svim rizicima i volatilnosti tečaja kroz ugovorne odredbe, reklamne materijale i brošure tuženika. Ističe i da tuženik nije ostvario nikakav ekstra profit jer je i sam bio zadužen u istoj valuti. U pogledu promjenjive kamatne stope, navodi da je tuženik sve izmjene vršila sukladno tada važećim propisima te da klijentici nije nanesena šteta niti znatna neravnoteža, tim više što joj je kamatna stopa tijekom otplate snižavana i ispod početno ugovorene. K tome, klijentica je ostvarila i zakonsku restituciju kroz prisilno fiksiranje kamatne stope na 3,23%, čime je tuženik preuzeo teret tečajnog poremećaja, pa se ti ublaženi iznosi ne mogu zanemariti. Izmjena promjenjive kamate u fiksnu od početka odnosa značila bi nedopušteno zadiranje u slobodu ugovaranja i zajedničku namjeru stranaka. Vezano za tijek zateznih kamata, tuženik ističe da se tuženik u trenutku stjecanja mora smatrati savjesnim, pa bi kamate eventualno mogle teći tek od dana podnošenja tužbe, a ne od dana uplata. Također, ističe da se u slučaju bilo kakvog izračuna preplate moraju uračunati i manje plaćeni iznosi, odnosno negativne razlike. Podredno, tuženik ističe uvjetni procesnopravni prigovor radi prijeboja, navodeći da je tužiteljici kroz konverziju

već priznat i uračunat više uplaćeni iznos, pa bi ponovno dosuđivanje istog iznosa dovelo do njezinog neopravdanog bogaćenja. Zaključno, predlaže naslovnom sudu da tužbu odbaci, podredno odbije sve tužbene zahtjeve kao neosnovane te naloži tužiteljici naknadu prouzročenih parničnih troškova.

3. Tužiteljica je podneskom od 28. rujna 2024. specificirala kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva na način da s osnova preplaćenog tečaja zahtijeva isplatu iznosa od 3.702,53 eura sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na svaki preplaćeni iznos, počevši od 1. travnja 2007. do isplate, te iznosa od 1.070,95 eura s osnova razlike nedospjele glavnice zajedno sa zakonskim zateznim kamatama počevši od 1. listopada 2015. do isplate. Ukupno dakle traži isplatu iznosa od 4.773,48 eura.

3.1. Podneskom od 1. srpnja 2025., a nakon provedenog financijskog vještačenja i sukladno obračunu vještaka, specificirala je kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva na način da s osnova preplaćenog tečaja zahtijeva isplatu iznosa od 3.637,51 eura sa zakonskim zateznim kamatama počevši od 1. listopada 2015. do isplate, te iznosa od 297,48 eura s osnova razlike nedospjele glavnice zajedno sa zakonskim zateznim kamatama počevši od 1. listopada 2015. do isplate.

3.2. Podneskom od 23. kolovoza 2026. tužiteljica je konačno specificirala kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva, na način da s osnova preplaćenog tečaja zahtijeva isplatu iznosa od 3.637,51 eura sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na svaki preplaćeni iznos, počevši od 11. veljače 2008. do isplate, te iznosa od 1.070,95 eura s osnova razlike nedospjele glavnice zajedno sa zakonskim zateznim kamatama počevši od 1. listopada 2015. do isplate.

3.2.1. Pritom postavlja i eventualno kumulirani kondemnatorni zahtjev kojim zahtijeva isplatu iznosa od 1.199,57 eura sa zateznim kamatama od 12. lipnja 2023. do isplate, koji iznos predstavlja obračunate zakonske zatezne kamate na pojedine iznose preplate po osnovi promjenjive kamatne stope i valutne klauzule do 30. rujna 2015.

3.3. Opisano uređenje tužbenog zahtjeva predstavlja preinaku tužbe u dijelu tužbenog zahtjeva kojim zahtijeva isplatu. Tuženik se preinaci usprotivio, no sud je preinaku učinjenu podneskom od 23. kolovoza 2026. dopustio raspravnim rješenjem na ročištu 3. rujna 2026. smatrajući ju svrsishodnom za konačno rješenje odnosa među strankama. Osim toga, za preinaku tužbe postoji uporište u odredbi čl. 190. st. 2. ZPP-a kojom je propisano da tužitelj može preinačiti tužbu do zaključenja glavne rasprave ako je bez svoje krivnje nije mogao preinačiti do zaključenja prethodnog postupka, a koja je u sudskoj praksi protumačena na način da je tužitelj ovlašten nakon vještačenja preinačiti tužbu.

4. U dokaznom postupku pročitani su izračun konverzije kredita broj 5103408212 na dan 30. rujna 2015., pregled prometa po partiji kredita 5103408212 za razdoblje od 9. veljače 2007. do 29. rujna 2015., preslike obavijesti o promjenama po kreditu i promjenama kamatnih stopa, otplatni planovi, obavijest o izračunu konverzije kredita, pregled prometa po partiji kredita 5114188335 za razdoblje od 1. listopada 2015. do 10. ožujka 2021., Ugovor broj 2402006-1031262160 / 51400607-5103408212 od 9. veljače 2007., Aneks broj 1 Ugovora o kreditu broj 5103408212 od 3. veljače 2016.,

izvadak iz zemljišne knjige, nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Centar za financijska vještačenja d.o.o. iz Zageba od 20. svibnja 2025. i dopuna istog od 24. listopada 2025., te iskaz tužiteljice kao parnične stranke.

5. Deklaratorni tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovornih odredaba je osnovan.

5.1. U odnosu na kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva, glavni zahtjev nije osnovan, dok je eventualno kumulirani tužbeni zahtjev, kojim tužiteljica zahtijeva isplatu iznosa od 1.199,57 eura sa zateznim kamatama od 12. lipnja 2023. do isplate na ime uglavničenih zateznih kamata, osnovan u cijelosti.

6. Predmet spora je zahtjev tužiteljice za utvrđenje ništetnosti odredaba Ugovora broj 2402006-1031262160 / 51400607-5103408212, koji su tužiteljica kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor sklopili 9. veljače 2007., i to odredaba o valutnoj klauzuli u CHF, kao i zahtjev za isplatu iznosa preplaćenih na temelju navedenih ništetnih odredaba te razlike u odnosu na konverziju, kako je to detaljno opisano u točki 3.-3.3. obrazloženja.

6.1. Svoj zahtjev tužiteljica temelji na pravnim shvaćanjima izraženima u pravomoćnim odlukama donesenima povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, neovisno o tome što je među strankama 3. veljače 2016. sklopljen Aneks broj 1 Ugovora o kreditu broj 5103408212, u skladu sa Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ broj: 102/15, dalje: ZID ZPK/15).

7. Među strankama nije sporno da su tuženik kao kreditor i tužiteljica kao korisnik kredita 9. veljače 2007. sklopili predmetni ugovor o kreditu kojim je tuženik tužiteljici odobrio kredit za adaptaciju u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 32.400,00 CHF, obračunatoj prema srednjem tečaju tuženika na dan puštanja kredita u tečaj. Kredit je odobren na rok od 192 mjeseci. Ugovorena je redovna kamatna stopa od 5,99 % godišnje, promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora. Kredit se otplaćuje u 192 mjesečna anuiteta u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju tuženika za CHF važećem na dan dospijeca.

7.1. Nije sporno da je zbog promjene tečaja švicarskog franka, kao i zbog povećanja kamatne stope, došlo do povećanja kunske protuvrijednosti mjesečnih anuiteta koje je tužiteljica bila dužna plaćati.

7.2. Također nije sporno da su stranke 3. veljače 2016., na temelju ZID ZPK/15, sklopile Aneks br. 1 predmetnog Ugovora o kreditu, kojim je provedena konverzija kredita ugovorenog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit u kunama s valutnom klauzulom u eurima. Navedenim aneksom ugovornice su ugovorile i izvršile konverziju predmetnog kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u eurima, regulirajući svoje buduće odnose, a sve kako bi se položaj tužiteljice kao potrošača izjednačio s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u eurima, a što je i načelo konverzije kredita (čl. 19.b ZID ZPK/15).

8.2. Sporna je osnovanost deklaratornog tužbenog zahtjeva, osnovanost i visina kondemnatornih tužbenih zahtjeva, glavnog i eventualno kumuliranog, kao i osnovanost prigovora zastare. Pritom je odlučno može li se tužiteljica nakon sklapanja Dodatka u skladu sa ZID ZPK/15 osnovano pozivati na ništetnost odredaba osnovnog Ugovora o načinu promjene kamatne stope i valutnoj klauzuli u CHF te ima li, unatoč provedenoj konverziji, pravo na isplatu iznosa preplaćenih na temelju tih odredaba, razlike u glavnici i zateznih kamata obračunatih do dana konverzije.

9. Činjenični navodi na kojima tužiteljica temelji ništetnost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli temelje se na pravnim shvaćanjima izraženim u pravomoćnim odlukama donesenim povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača.

10. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. odlučeno je o kolektivnoj tužbi tužitelja Potrošač – Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača („Udruga potrošač“) protiv više tuženika (Zagrebačka banka d.d. i dr.) te je utvrđeno da je, između ostalih banaka, i ovdje tuženik (ranije Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.) u razdoblju od 1. studenog 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača kao korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica za švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (ZZP/03) u razdoblju od 1. studenog 2004. do 6. kolovoza 2007. i to čl. 81., 82. i 90. tog Zakona, a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008., protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 79/07, 125/07, 75/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13, dalje: ZZP/07), i to čl. 96. i 97. toga Zakona, te suprotno odredbama ZOO-a te da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, te koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom i drugim internim aktima banke (tuženika), a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije s korisnicima kreditnih usluga kao potrošačima pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, čime je postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (ZZP/03) u razdoblju od 1. studenog 2004. o 6. kolovoza 2007. i to čl. 81., 82. i 90. toga Zakona, a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008., protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (ZZP/07), i to čl. 96. i 97. tog Zakona te suprotno odredbama ZOO-a.

10.1. Navedena je presuda, u odnosu na tuženika, u relevantnim dijelovima potvrđena presudama Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. (u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu) i poslovni broj: PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. (u odnosu na valutnu klauzulu).

10.2. Kako je do sklapanja predmetnog Ugovora između tužiteljice i tuženika, koji sadrži upravo spornu odredbu o valutnoj klauzuli kojom se vrijednost kune veže za tečaj CHF, došlo upravo u relevantnom periodu obuhvaćenom spomenutim odlukama u postupku pokrenutom radi zaštite kolektivnih interesa, tužiteljica se pravilno pozvala na pravna utvrđenja spomenutih presuda.

11. Valja istaknuti da prema odredbi čl. 502.a st. 1. ZPP-a udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijekom predviđeno i uz uvjete predviđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određenih djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava. Odredbom čl. 502.b ZPP-a propisan je sadržaj tužbe iz čl. 502.a ZPP-a, dok je čl. 502.c ZPP-a propisan učinak presude donesene po tužbi za zaštitu kolektivnih interesa i prava na način da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanje tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Pored toga, ističe se da je Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku iz 2019. („Narodne novine“ broj: 70/19) u odredbi čl. 502.c dodano da se mogu isticati, pored zahtjeva za naknadu štete i zahtjevi za isplatu, kakav je i ovaj, stoga navedena odredba niti na koji način ne derogira primjenu mjerodavnih odredaba ZOO-a.

11.1. Odredbom čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 41/14, 110/15, 14/19, 19/22, dalje: ZZP/14) propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. tog Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Sadržajno jednaka odluka sadržana je i u čl. 138.a ZZP/07.

11.2. Dakle, u pojedinačnim postupcima radi utvrđenja ništetnosti odredaba ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u švicarskim francima nije potrebno ponovno utvrđivati jesu li sporne odredbe ugovora o kreditu ništetne s obzirom na to da postoji (na temelju citiranih čl. 502.c ZPP-a i 118. ZZP/14) vezanost sudova za postojanje povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. st. 1. ZZP/14, a slijedom toga i obveza primjene već utvrđene ništetnosti u kolektivnom sporu. Ne može postojati utvrđena ništetnost i nepoštenost pojedinih odredbi potrošačkog ugovora u kolektivnom sporu, a da istodobno ne postoji ništetnost i nepoštenost takvih odredbi u pojedinačnom sporu u odnosu na istovrsni ugovor (isti stav zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci poslovni broj: Rev-3142/2018-2 od 19. ožujka 2019.).

11.3. Stoga, kako je u presudi donesenoj u kolektivnom sporu utvrđeno da je i tuženik povrijedio kolektivne interese i prava korisnika kredita kao potrošača, sklapajući ugovore o kreditima koristeći u njima ništetne i nepoštene odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, po ocjeni ovoga suda, nije na tužiteljici da navedene već utvrđene činjenice u ovom postupku dokazuje.

11.4. Ako bi se radilo o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu, onda je teret dokaza takve činjenice na banci kao kreditoru. Međutim, tuženik u ovom postupku nije iznosio pa ni dokazao nikakve posebne okolnosti, mimo onih iznijetih u kolektivnom sporu, a iz kojih bi se moglo zaključiti da zbog tih specifičnih okolnosti odluke iz kolektivnog spora nisu primjenjive na predmetni Ugovor o kreditu.

12. Iz iskaza tužiteljice proizlazi da je kredit podigla radi obnove kuće, to je bio jedini način na koji je mogla izvršiti tu obnovu. Kako je bila oduvijek klijent Erste banke otišla je u njihovu poslovnicu u Labin zatražiti kredit u eurima, no u banci joj je ponuđen kredit u CHF uz uputu kako je kamata u tom kreditu povoljnija pa se zbog toga odlučila uzeti taj kredit, iako je ispunjavala i uvjete za kredit u eurima. Nije se raspitivala u drugim bankama za eventualno povoljnije kredite. Prilikom sklapanja ugovora o kreditu nisu joj objašnjeni parametri promjene kamatne stope, niti su joj objašnjena obilježja valute CHF. Ugovor o kreditu sastavila je banka, ona ga je dobila gotovog na potpis te nije bilo mogućnosti pregovaranja oko pojedinih odredbi. Ugovor je prije potpisivanja pročitala te je imala mnogo nepoznanica glede istoga, no nakon što je tražila da joj se pojasne te odredbe nitko ih nije znao ili mogao objasniti. Prilikom ovjere kredita javni bilježnik nije objašnjavao odredbe ugovora. Početna rata kredita bila je 1.200,00 kuna, a najviša gotovo 2.000,00 kuna. Rate kredita podmirivala je samo ona jer je suprug 2 godine nakon sklapanja ugovora o kreditu preminuo. Nikad nije bila vlasnik obrta ili trgovačkog društva, a kuća je korištena isključivo za stanovanje, nije iznajmljivana ili korištena u poslovne svrhe. Sama se obratila banci radi sklapanja dodatka ugovora o kreditu i tada joj nije dat na uvid obračun, niti joj je objašnjen način na koji je sačinjena konverzija. Prilikom sklapanja tog dodatka ugovoru nije imala saznanja o ništetnosti ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Rate nakon sklapanja ugovora o konverziji se nisu smanjile, ali su bile stabilne i mogla ih je plaćati.

12.1. Sud je iskaz tužiteljice prihvatio kao jasan, uvjerljiv i životan te sukladan dokumentaciji sadržanoj u spisu i utvrđenjima iz postupka kolektivne zaštite potrošača. Iz njenog iskaza proizlazi da je riječ o kreditu koji je tužiteljica koristila radi adaptacije nekretnine. Kuću nije iznajmljivala niti koristila u poslovne svrhe. Stoga je predmetni Ugovor sklopila kao potrošač, u svrhu koja nije povezana s njenim zanimanjem, poslovnom aktivnošću ili poduzetničkom djelatnošću, pa je riječ o potrošačkom ugovoru u smislu čl. 3. toč. 1. ZZP/07. Tuženik nije dokazao suprotno.

12.2. Iskazom tužiteljice utvrđeno je i da u predugovornoj fazi nije dobila potrebna objašnjenja o djelovanju i mogućim ekonomskim posljedicama ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, da nije bila upoznata s parametrima njihove promjenjivosti te da joj je kredit s valutnom klauzulom u CHF predstavljen kao stabilan i najpovoljnija mogućnost, bez predocjenja rizika koje bi takvo ugovaranje moglo imati na visinu njenih obveza. Navedeno upućuje na zaključak da komunikacija tužiteljice s djelatnicima tuženika u predugovornoj fazi nije imala značaj pojedinačnog pregovaranja te da tužiteljica nije dobila potrebne i potpune obavijesti.

12.3. S druge strane, tuženik, na kojemu je teret dokazivanja potpune obaviještenosti potrošača, nije dokazao da je tužiteljici u predugovornoj fazi predočio informacije koje su sadržavale točne, nedvosmislene, jasne i razumljive kriterije na temelju kojih bi prosječni potrošač mogao razumjeti i predvidjeti ekonomske posljedice ugovaranja

valutne klauzule u CHF i promjenjive kamatne stope. Nije dokazao ni da je tužiteljica mogla utjecati na sadržaj spornih odredaba Ugovora, koje je tuženik unaprijed odredio, odnosno da je tuženik pokazao spremnost izmijeniti njihov sadržaj.

12.4. Predmetni je Ugovor tipski, unaprijed formuliran ugovor na čiji sadržaj tužiteljica nije mogla utjecati. Sama činjenica da je Ugovor solemniziran ne dokazuje da je bila potpuno obaviještena o rizicima spornih ugovornih odredaba, niti da se o njima pojedinačno pregovaralo. Stoga tuženik nije dokazao postojanje okolnosti zbog kojih pravomoćne presude donesene u kolektivnom sporu ne bi bile primjenjive u ovom slučaju. Osim toga, odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli sadržane u predmetnom Ugovoru sadržajno su istovjetne odredbama standardnih ugovora o potrošačkom kreditu tuženika koje su razmatrane u postupku kolektivne zaštite.

12.5. U konkretnom se slučaju, zapravo, radilo o istovremenom ugovaranju valutne klauzule s valutom švicarski franak i promjenjive kamatne stope, a slijedom toga i o povećanom riziku za tužiteljicu kao korisnika kredita i potrošača, koji rizik se ubrzo i pokazao, uslijed čega je došlo do značajnog povećanja iznosa anuiteta kredita u odnosu na početni. Razlozi i kriteriji za izmjenu (povećanje) kamatne stope ubuduće trebali su biti precizirani već u Ugovoru o kreditu ili u odlukama tuženika, tako da je ta odredba opravdano ocijenjena kao nerazumljiva pa time i nepoštena, kao i odredba o ugovaranju švicarskog franka kao valute za koju je vezana glavnica kredita uz obvezu korisnika kredita snositi cjelokupni rizik tečajne razlike. Test poštenosti tih ugovornih odredaba proveden je već u kolektivnom sporu u kojemu je pravomoćno utvrđen nedostatak transparentnosti uslijed čega potrošači – korisnici kredita nisu mogli procijeniti potencijalno znatne gospodarske posljedice koje bi te odredbe imale za njihove financijske obveze, što znači da tuženik kao profesionalac – banka nije dao tužiteljice kao korisniku kredita sve potrebne informacije, uzimajući u obzir narav predmeta ugovora i okolnost da sporne odredbe Ugovora o kreditu nisu bile razumljive, što je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovalo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužiteljice, kao potrošača, pa se radi o ništetnim odredbama.

13. Slijedom svega navedenog, sud je zaključio da su predmetni Ugovor, sklopljen između tužiteljice kao potrošača i tuženika kao banke, te okolnosti njegova sklapanja obuhvaćeni pravomoćnim presudama donesenima protiv tuženika u postupku apstraktne zaštite kolektivnih interesa i prava potrošača. Stoga je sud, sukladno čl. 502.c ZPP-a, vezan utvrđenjima iz tih presuda da su odredbe o valutnoj klauzuli u CHF i promjenjivoj kamatnoj stopi nepoštene i ništete.

13.1. Pritom potrošači i nakon sklapanja dodatka radi provedbe konverzije prema odredbama ZID ZPK/15 imaju pravni interes zahtijevati utvrđenje ništetnosti odredaba osnovnog ugovora o kreditu, kako je to prihvatio i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci poslovni broj: Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019.

13.2. Stoga je deklaratorni tužbeni zahtjev tužiteljice prihvaćen u cijelosti te je odlučeno kao u točki I. izreke presude.

14. U odnosu na pitanje konverzije kredita, ukazuje se da je dana 27. svibnja 2026. veliko vijeće Vrhovnog suda Republike Hrvatske donijelo odluku poslovni broj: Rev-457/2025-21 te da ovaj sud u cijelosti prihvaća stav naveden u toj odluci.

14.1. Ovaj sud smatra da je ZID ZPK/15 donesen nakon što je ocijenjeno da je u području potrošačkog kreditiranja došlo do znatne neravnoteže u odnosima između korisnika kredita kao potrošača i banaka kao kreditora (trgovca) u odnosu na ugovore o kreditu sklopljene u posebnom razdoblju od 2004. do 2008. koji su denominirani u kunama s valutnom klauzulom u CHF i obzirom da je tečaj CHF izrazito jačao s vremenom te su rasle ugovorene promjenjive kamatne stope što je dovelo u izrazito težak položaj korisnike kredita i potrošača. Stoga je ZID ZPK/15 imao za cilj otkloniti nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i osigurati korisnicima kredita u CHF, odnosno u kunama vezano za tečaj CHF, isti položaj u odnosu na korisnike kredita u valuti EUR. Na temelju odredbi čl. 19.b i čl. 19.c koji su dodani čl. 1. ZID ZPK/15 proizlazi da vjerovnik i dužnik uređuju svoje odnose u pogledu valute obveze i kamatne stope za cijelo razdoblje od sklapanja kredita pa nadalje (na način da se korisnik kredita dovodi u isti položaj kao da je ugovor o kreditu sklopio uz valutnu klauzulu u EUR) s time da se razlika između više uplaćenih iznosa i obveze koju bi potrošač imao da je sklopio ugovor s valutnom klauzulom u EUR računa kao preplata, kojom se ovisno o okolnostima slučaja postupi sukladno dodanoj odredbi čl. 19.c st. 5. ZID ZPK/15.

15. Sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 kojim su stranke iznova od dana sklapanja Ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način, ugovoren među strankama, prestala je obveza tuženika (čl. 160. ZOO-a) na povrat više plaćenih iznosa s osnove nišetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO) i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženika. ZID ZPK/15 je u odredbama čl. 19.d i čl. 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila zaključenju Ugovora o konverziji, kao i sadržaj tog ugovora, pa je tužiteljica kao potrošač bio u prilici još prije sklapanja Dodatka Ugovora proučiti njegove odredbe.

16. U skladu s navedenim, primjena posebnog propisa (ZID ZPK/15) derogira opće odredbe ZOO o pravnim posljedicama nišetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate te devizne klauzule u CHF, ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Dodatkom Ugovora o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15. Kod toga ovaj sud napominje da nije pravno odlučno u kakvom su položaju oni potrošači koji su prihvatili konverziju u odnosu na one koji nisu jer je to bio izbor kojeg je ZID ZPK/15 jasno definirao i u slučaju tog izbora potrošači koji su prihvatili konverziju više se ne nalaze u položaju dužnika iz kredita s valutnom klauzulom u CHF. Dakle, radilo se o valjanom izboru koji je učinjen od strane korisnika kredita i potrošača i u skladu sa zakonom čija ustavnost i zakonitost nije dovedena u pitanje. Stoga nema nejednakosti tužiteljice pred zakonom i sudovima jer na potrošače koji su konvertirali kredit primjenjuje se specijalni propis ZID ZPK/15 na temelju kojeg je konverzija kredita provedena i između stranaka zaključen Dodatak ugovoru o kreditu koji izaziva pravne učinke. Nasuprot tome, na potrošače koji nisu proveli konverziju svog kredita navedeni *lex specialis* nije moguće primijeniti i stoga se ne radi o usporedivoj pravnoj situaciji.

17. Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 19/22, 59/23, dalje: ZZP/22), a i njegov prethodnik ZZP/14 na isti način definiraju svrhu i cilj zakona, koja se svodi (čl. 1.) na zaštitu osnovnih prava potrošača pri kupnji proizvoda i usluga, kao i pri drugim oblicima stjecanja proizvoda i usluga na tržištu, i to: 1. pravo na zaštitu ekonomskih interesa potrošača 2. pravo na zaštitu od opasnosti za život, zdravlje i imovinu 3. pravo na pravnu zaštitu potrošača 4. pravo na informiranje i izobrazbu potrošača 5. pravo na udruživanje potrošača u svrhu zaštite njihovih interesa 6. pravo na predstavljanje potrošača i sudjelovanje predstavnika potrošača u radu tijela koja rješavaju pitanja od njihova interesa. Dakle, kada se govori o zaštiti potrošača ta zaštita svoje domete može imati samo u okviru određenog tržišta, u ovom slučaju tržišta financijskih proizvoda i usluga (kredita) na području Republike Hrvatske. Notorno je da su banke na tržište plasirale proizvode kredite - s valutnim klauzulama, uglavnom vezanim na CHF ili EUR, ali su također plasirale kredite i u nacionalnoj valuti, kuni. Potrošač ima i pravo da ako proizvod koji je kupio ima nedostatke dobiti u zamjenu drugi proizvod, ili drugo odgovarajuće obeštećenje. Ako, i kada se potrošač odluči da umjesto proizvoda koji ima nedostatke koji mu nisu bili predloženi, za koje nije mogao znati, ako mu sve karakteristike proizvoda nisu bile poznate, a za što je odgovoran trgovac, dobije u zamjenu drugi proizvod koji nema sve mane i nedostatke, tada može dobiti samo jedan od onih proizvoda koji postoje na domaćem tržištu, a ne nekakav imaginarni nepostojeći proizvod koji se na tržištu ne nudi, niti se ikada nudio.

18. Stoga, kako su se na tržištu nudili financijski proizvodi - krediti s valutnom klauzulom u EUR, kada je potrošač optirao da u zamjenu za proizvod s nedostatkom - kredit s valutnom klauzulom vezanom za CHF, primi drugi proizvod uz obvezu banke da izvrši obračune sukladno citiranim odredbama, time je u biti potrošač ostvario zaštitu koju mu citirani zakoni pružaju unutar uvjeta i ponude na domaćem tržištu jer se pravo potrošača da mu se uspostavi pravna i činjenična situacija u kojoj bi se potrošač nalazio da nepoštenih odredbi nije bilo ne može ostvariti izvan uvjeta konkretnog tržišta – u ovom slučaju financijskih usluga. Zaštita ekonomskih interesa potrošača, koja uključuje i zaštitu od nepoštenih ugovornih odredbi, nužno je povezana s unutarnjim tržištem i kao njegov dio upotpunjuje ostvarivanje tržišnih sloboda. Tržišna sloboda je, u skladu s odredbom čl. 49. st. 1. Ustava, temelj gospodarskog ustroja Republike Hrvatske i izvire, među ostalim, iz koncepta socijalne države (čl. 1. Ustava), koji obvezuje državnu i javnu vlast da utječu na tržišnu funkciju, odnosno da se miješaju u nju kako bi se osiguralo ostvarenje temeljnih socijalnih prava, ostvarila socijalna sigurnost i izjednačile ili umanjile ekstremne socijalne razlike (tako i Ustavni sud RH, odluka broj U-I-1694/2017 od 2. svibnja 2018.). U kontekstu zaštite potrošača u vezi s pravom na povrat neosnovano isplaćenih iznosa na temelju nepoštene ugovorne odredbe, nacionalni propisi upravo imaju zadatak potrošačima pružiti visoki stupanj zaštite od nepoštenih ugovornih odredbi, ali uz osiguranje urednog funkcioniranja tržišta i tržišnih sloboda.

19. U ovakvim okolnostima valja zaključiti da zamjena nepoštenih ugovornih odredaba zakonskim odredbama uspostavlja stvarnu ravnotežu u pravima i obvezama kako tužiteljice kao potrošača, tako i tuženika (banke) kao trgovca jer, s jedne strane, omogućuje donošenje informirane odluke o sklapanju ugovora o konverziji od strane potrošača, budući da je potrošač kao slabija ugovorna strana objektivno bio u mogućnosti informirano procijeniti hoće li prihvatiti ili odbiti ponudu banke za sklapanje ugovora o konverziji. Pritom se posebno naglašava da je zaključenje ugovora o konverziji ovisilo o volji potrošača jer je samo potrošaču ostavljena mogućnost izbora

prihvaćanja ili neprihvaćanja konverzije. S druge strane, ovakav način uređenja zamjene nepoštenih ugovornih odredbi omogućuje i balansiranje interesa potrošača i trgovca na tržištu.

20. Naime, učinak konverzije prema ZID ZPK/15 djeluje *ex tunc* što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštenih ugovorne odredbe. Tako stvorena mogućnost uspostave činjeničnog i pravnog okvira kakav je postojao, već sama po sebi, ima restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača po osnovi nepoštenih ugovorne odredbe i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje. Na taj je način, prema ocjeni revizijskog suda, zaključenjem Dodatka ugovoru o kreditu koji je zaključen prema pravilima posebnog propisa (ZID ZPK/15) uspostavljena ravnoteža između efektivne zaštite i zahtjeva pravne sigurnosti, kao i zaštite legitimnih očekivanja strana u ugovornom odnosu koje su postupale u dobroj vjeri u opsegu obračuna izvršenog u smislu odredbe čl. 19.c u vezi s čl. 19.e ZID ZPK/15 (prema odredbi čl. 19.e ZID ZPK/15, potrošači snose: razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz čl. 19.c st. 1. toč. 1. ovoga Zakona, zatim iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada troškova iz čl. 19.c st. 1. toč. 4. ovoga Zakona te iznos kamata i tečajnih razlika na ime preplate iz čl. 19.c st. 1. toč. 5. ovoga Zakona). Interveniranje u takav pravni odnos na način koji to tužiteljica zahtijeva - unutar opsega obračuna izvršenog prema odredbi čl. 19.c u vezi s odredbom čl. 19.e ZID ZPK/15, bilo bi suprotno slobodi ugovaranja i slobodi tržišnog natjecanja koja izvire iz slobode ugovaranja.

21. Slijedom navedenog, valjalo je odbiti zahtjev tužiteljice u dijelu u kojem ista potražuje glavicu preplaćenih iznosa na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF.

21.1. Međutim, tužiteljica je tužbenim zahtjevom zatražila i zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o valutnoj klauzuli i to za razdoblje od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do isplate. Prema pravnom shvaćanju proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženom u odluci od 27. svibnja 2026. taj dio zahtjeva (do 30. rujna 2015.) nije obuhvaćen obračunom u konverziji, niti je uređen u ZID ZPK/15, pa je u tom dijelu osnovan zahtjev tužiteljice na temelju općeg propisa iz čl. 1111. i čl. 1115. ZOO-a. Zakonska zatezna kamata na preplaćene iznose teče od dana kada ih je tuženik stekao, prema odredbi čl. 1115. ZOO-a.

22. U svrhu utvrđivanja visine tužbenog zahtjeva, sud je proveo dokaz financijskim vještačenjem po vještaku financijske struke Centar za financijska vještačenja d.o.o. Sud je uzeo u obzir obračunsko razdoblje do 30. rujna 2015. Vještak je utvrdio da preplata s osnova valutne klauzule kao tečajna razlika između svakog plaćenog anuiteta obračunatog po srednjem tečaju kreditora na dana plaćanja i anuiteta obračunatog po tečaju na dan isplate CHF kredita za razdoblje do 30. rujna 2015. ukupno iznose 3.637,51 eura. Razlika u iznosu nedospjele glavnice po konverziji u odnosu na glavicu temeljem stvarnog otplatnog plana i tečaja iznosi 1.070,95 eura. Zatezne kamate na preplaćene mjesečne iznose, po osnovu promjene tečaja iznad tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita, obračunate do dana 30. rujna 2015. ukupno iznose 1.199,57 eura.

22.1. Tužiteljica je nalaz i mišljenje vještaka prihvatila u cijelosti, ocijenivši ga stručnim, točnim i potpunim, te je u skladu s rezultatima vještačenja podneskom od 1. srpnja 2025. i podneskom od 23. kolovoza 2026. uredila tužbeni zahtjev na način opisan u točki 3.-3.3. obrazloženja.

22.2. Tuženik je prigovorio nalazu i mišljenju te se vještak pisanim dopunama i očitovao na primjedbe tuženika. Primjedbe tuženika pravne su prirode, te one nisu dovele u pitanje matematičku pravilnost izrađenih izračuna. Prihvatanje nalaza i mišljenja u njegovu stručnom i računskom dijelu ne znači da tužiteljici pripadaju svi iznosi utvrđeni vještačenjem, već će sud o osnovanosti pojedinih tužbenih zahtjeva odlučiti primjenom prethodno obrazloženog pravnog shvaćanja o restitucijskim pravima potrošača nakon provedene konverzije.

22.3. Sud je nalaz i mišljenje vještaka prihvatio u njegovu stručnom i računskom dijelu, ocijenivši ga objektivnim, jasnim i obrazloženim, izrađenim na temelju dokumentacije sadržane u spisu i u skladu sa zadatkom suda. Iznesenim primjedbama tuženik nije ukazao na određenu računsku pogrešku, pogrešno korišten podatak, izostavljenu uplatu ili drugi nedostatak koji bi doveo u sumnju matematičku pravilnost izrađenih izračuna.

23. Slijedom navedenog, u skladu s pravnim shvaćanjem proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske izraženim u odluci poslovni broj: Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026., sud je utvrdio da tužiteljica nakon provedene konverzije ima pravo samo na isplatu iznosa od 1.199,57 eura na ime uglavničenih zakonskih zateznih kamata na pojedinačne iznose preplate po osnovi promjene tečaja, obračunatih od dana svake pojedine preplate do 30. rujna 2015. Navedene zatezne kamate pripadaju joj u cijelosti, bez umanjenja za preplatu priznatu provedenom konverzijom.

23.1. Ujedno je, u skladu s navedenim pravnim shvaćanjem proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske, utvrđeno da tužiteljica nakon provedene konverzije nema pravo na isplatu glavnice iznosa preplaćenih na temelju nepoštenih i ništetnih odredaba osnovnog Ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF, slijedom čega glavni kondemnatorni tužbeni zahtjev nije osnovan.

23.2. Naime, sklapanjem Dodatka, kojim su stranke s učinkom od dana sklapanja osnovnog Ugovora iznova uredile svoje odnose u pogledu valute obveze, kamatne stope i iznosa preostale glavnice, prestala je obveza tuženika na povrat glavnice više plaćenih iznosa koja bi proizlazila iz čl. 1111. st. 1. ZOO-a. Svi iznosi koje je tužiteljica uplatila do obračuna konverzije uzeti su u obzir pri utvrđivanju njenih obveza prema kreditu s valutnom klauzulom u eurima pa nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženika.

23.3. Stoga tužiteljici ne pripada iznos od 3.637,51 eura po valutne klauzule, sa zateznim kamatama na pojedinačne mjesečne iznose. Navedene su uplate uračunate u obračun konverzije i iskorištene za podmirenje obveza prema usporednom kreditu s valutnom klauzulom u eurima. Tužiteljici ne pripada ni iznos od 1.070,95 eura po osnovi razlike nedospjele glavnice.

23.4. Slijedom navedenog, odbijen je glavni kondemnatorni tužbeni zahtjev za isplatu ukupnog iznosa od 4.708,46 eura, koji obuhvaća iznose od 3.637,51 eura po osnovi valutne klauzule i 1.070,95 eura po osnovi razlike nedospjele glavnice, sve sa zateznim kamatama koje teku na pojedinačne mjesečne iznose od njihova dospijeca do isplate, odnosno na iznos razlike u glavnici od 1. listopada 2015. do isplate.

23.5. Stoga je odlučeno kao u točki II. izreke presude.

24. Eventualno kumulirani kondemnatorni tužbeni zahtjev je osnovan. Tim zahtjevom tužiteljica je potraživala isplatu iznosa od 1.199,57 eura, koji se sastoji od uglavničenih zateznih kamata na pojedinačne iznose preplate po osnovi promjene tečaja, obračunatih od dana svake pojedine preplate do 30. rujna 2015. Pritom valja navesti kako u konkretnom slučaju eventualno kumulirani zahtjev nije sadržan u glavnom zahtjevu u cijelosti, s obzirom da se eventualno kumuliranim zahtjevom, u kojemu su zatezne kamate obračunate u apsolutnom iznosu, a za razdoblje od pojedine preplate do izvršene konverzije te na takav iznos tužiteljica potražuje i procesnu kamatu od postavljanja takvog zahtjeva do isplate.

24.1. Prema pravnom shvaćanju izraženom u odluci proširenog vijeća Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: Rev-457/2025-21, zatezne kamate na pojedinačne iznose preplate po osnovi nepoštenih i ništetnih odredaba o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF, obračunate od dana plaćanja svakog pojedinačnog iznosa do dana prestanka obveze provedenom konverzijom, nisu obuhvaćene obračunom konverzije niti su uređene odredbama ZID ZPK/15. Stoga potrošaču pripadaju u cijelosti, bez umanjivanja za iznos preplate utvrđene pri konverziji, na temelju čl. 1111. i 1115. ZOO-a.

24.2. Na iznos od 1.199,57 eura tužiteljici je dosuđena zatezna kamata koja na taj iznos teče u granicama zahtjeva od 12. lipnja 2023., do isplate. Zatezne kamate imaju obilježje akcesornosti, jer nastaju kao posljedica zakašnjenja u ispunjenju određene novčane obveze i teku sve do njezina ispunjenja (čl. 29. st. 1. ZOO-a). Dok glavna obveza, to jest glavni dug ne bude plaćen, zatezne kamate kao sporedna tražbina nedjeljive su od njega i čine cjelinu s glavnim dugom (to proizlazi iz čl. 160. st. 2. ZOO-a). Tek nakon podmirenja glavne novčane tražbine, ako nisu plaćene i zatezne kamate, one se osamostaljuju, obračunavaju se u apsolutnom iznosu i kao za glavnu tražbinu, radi njihove isplate, može se podnijeti tužba sudu radi ostvarivanja prava na tzv. procesne kamate (čl. 31. st. 2. ZOO-a).

24.3. Dakle, glavni dio je prestao s obzirom je cjelokupan iznos koji je tužiteljica uplatila do dana obračuna konverzije iskorišten za zatvaranje obveza po kreditu uz valutnu klauzulu u Eur, dok je preostalo potraživanje po osnovi zatezne kamate, koja se osamostalila po prestanku glavnog duga. Odredbom čl. 31. st. 2. ZOO-a propisano je kako na iznos neisplaćenih kamata se mogu zahtijevati zatezne kamate samo od dana kad je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu. S obzirom da je u ovome postupku zahtjev za njihovu isplatu postavljen već u tužbi (22. kolovoza 2023.), to tužiteljica ima pravo na isplatu zateznih kamata koje na dosuđeni iznos od 1.199,57 eura teku od 12. lipnja 2023. do isplate.

25. Konačno, valja ukazati da je prigovor zastare neosnovan. Odredbom čl. 328. ZOO-a propisano je da je pravo na isticanje ništetnosti neograničeno, a sukladno

odredbi čl. 323. ZOO-a, ništetnost ugovorne odredbe ima za posljedicu obvezu ugovorne strane da vrati drugoj strani sve što je na temelju takve ništetne odredbe primila. Dakle, cilj i posljedica ništetnosti je obveza ugovornih strana vratiti sve što su na temelju ništetne odredbe primile. Kod ništetnosti ugovora restitucija je sastavni dio tog instituta i ne može se promatrati odvojeno od njega. Kada bi se obveza restitucije ograničavala zastarom tada bi se obezvrijedio institut ništetnosti. Odredba čl. 215. ZOO-a propisuje da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, što znači da od dana utvrđenja ništetnosti počinje teći tužiteljičino pravo zahtijevati isplatu. U konkretnom slučaju tijekom zastare počeo je teći pravomoćnošću presude donesene u kolektivnom sporu, i to 13. lipnja 2014. za potraživanje isplate po osnovi ništetnosti odredbi o promjeni kamatne stope te 14. lipnja 2018. za potraživanje isplate po osnovi ništetnosti odredbi o nepošteno ugovorenoj valutnoj klauzuli. Ovdje treba navesti da postoji objektivni identitet ugovornih odredbi koje su presudom Visokog suda Republike Hrvatske utvrđene ništetnima i ugovornih odredbi u konkretnom slučaju. Upravo je u svrhu vođenja pojedinačnih postupaka radi isplate i pokrenuta predmetna kolektivna tužba i navedena presuda primjenjuje se na konkretan slučaj, sukladno odredbi čl. 502. c ZPP-a. Tužba je podnesena 22. kolovoza 2023., stoga niti jedan dio potraživanja koje je predmet ovog postupka nije zastario. Osim toga, po pitanju zastare izričito se izjasnio i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci poslovni broj: Rev-2245/17-2: „Prema shvaćanju revizijskog suda pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe.“ Nadalje, Vrhovni sud Republike Hrvatske je objavio pravno shvaćanje o pitanju zastare restitucijskih zahtjeva, usvojeno na sjednici građanskog odjela 30. siječnja 2020. koje glasi: „Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora“. Stoga je prigovor zastare, istaknut u odgovoru na tužbu, neosnovan.

26. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u točki III. izreke presude.

27. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 5. u vezi s čl. 155. ZPP-a.

27.1. U okvirima konkretnog slučaja, prilikom odlučivanja o troškovima postupka, valja ukazati da je tužiteljica u cijelosti uspjela s deklaratornim tužbenim zahtjevom, dok je u odnosu na kondemnatorni tužbeni zahtjev tužiteljica u cijelosti uspjela s eventualno kumuliranim tužbenim zahtjevom, a nije uspjela s glavnim tužbenim zahtjevom. Sud je stoga odlučio da tužiteljici na temelju odredbe čl. 154. st. 5. ZPP-a pripadaju troškovi postupka u cijelosti, s obzirom na to da u odnosu na glavni kondemnatorni tužbeni zahtjev, koji je odbijen, nisu nastali posebni troškovi (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u Rev-172/2008 od 15. siječnja 2013., Rev-1172/2021-2 od 30. kolovoza 2022. i Rev-451/2022-2 od 3. listopada 2023.). Međutim, pri odmjeravanju visine troškova treba uzeti u obzir vrijednost predmeta spora eventualno kumuliranog zahtjeva s kojim je tužiteljica uspjela u sporu u iznosu od 1.199,57 eura.

27.2. Tužiteljica je u ovoj pravnoj stvari bila zastupana po punomoćniku odvjetniku pa joj pripada iznos od po 75 bodova za sastav tužbe (Tbr. 7.1 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika – "Narodne novine", broj: 138/23, 107/25, dalje: Tarifa), za zastupanje na ročištima 8. listopada, 14. studenog 2024. i 3. rujna 2026. (Tbr. 9.1. Tarife), te za sastav podnesaka od 28. rujna i 11. prosinca 2024., 1. srpnja 2025. i 23. kolovoza 2026. (Tbr. 8.1. Tarife). Pripada joj i 18,75 bodova za sastav podneska od 3. rujna 2024. sukladno Tbr. 8.4. Tarife.

27.3. Tužiteljici za zastupanje na ročištu 8. travnja 2026. pripada 18,75 bodova, a ne zatraženih 100 bodova jer je isto odgođeno prije početka raspravljanja pa predstavlja ročište iz Tbr. 9.5. Tarife.

27.4. Tužiteljici ne pripada nagrada za sastav podnesaka od 25. kolovoza 2024. jer isti ne postoji u spisu. Ne pripada joj ni naknada za pristup na ročište za objavu presude jer na isto nije pristupila njezina punomoćnica.

27.5. Ukupno tužiteljici pripada 637,50 bodova, što s obzirom na vrijednost boda od 2,00 eura iznosi 1.275,00 eura, a uvećano za pripadajući PDV u iznosu od 318,75 eura (Tbr. 46. Tarife), iznosi 1.593,75 eura.

27.6. Također, tužiteljici je priznat trošak plaćenog i utrošenog predujma za provedbu vještačenja u ukupnom iznosu od 550,00 eura koliki je ista uplatila.

27.7. Slijedom navedenog, ukupni parnični trošak koji je dosuđen tužiteljici iznosi 2.143,75 eura. U preostalom dijelu, iznad dosuđenog, zahtjev tužiteljice za naknadu parničnog troška je odbijen kao previsoko postavljen i neosnovan.

27.8. Tužiteljici pripadaju zatezne kamate na trošak postupka od donošenja presude na temelju čl. 151. st. 3. ZPP-a.

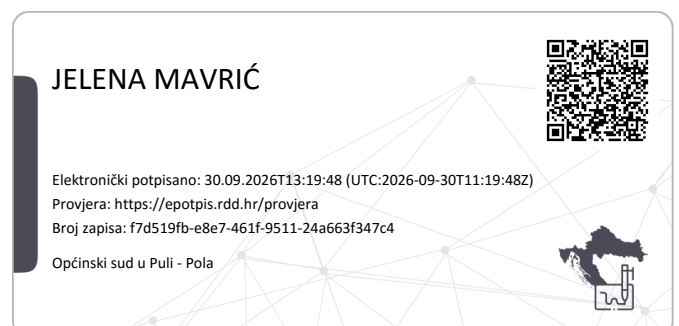
28. Tuženik nije uspio u sporu pa je njegov zahtjev za naknadu troška parničnog postupka u cijelosti odbijen kao neosnovan.

29. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u točkama IV.- V. izreke.

U Puli, 30. rujna 2026.

Sudac

Jelena Mavrić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi ovom sudu, u tri istovjetna primjera, u roku od petnaest (15) dana od dana ročišta za objavu presude za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu za objavu, odnosno od dana primitka ovjerenog prijepisa presude za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu. O žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

DNA:

1. Tužiteljici po punomoćnici
2. Tuženiku po punomoćnicima

Broj zapisa: **9-3088d-ee74c**

Kontrolni broj: **030c2-f0590-50c16**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Puli - Pola** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.